

deného rozsudku, ježto ke zmatečnosti jest přihlížeti jen tehdy, dostala-li se věc k vyššímu soudu přípustným opravným prostředkem, čemuž, jak doličeno, v souzeném případě tak není.

Čís. 13635.

Uvedeno-li v žalobě jen, že žalovaný »dluhuje« žalobci zažalovaný peníz, nebyly uvedeny skutkové okolnosti, na nichž se zakládá žalobní nárok, a nelze uznati rozsudkem pro zmeškání (§ 396 c. ř. s.) podle žaloby. V takovém případě není důvodu k postupu soudu podle §§ 84 a 85 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 9. června 1934, Rv I 2118/33.)

Žalobci uvedli v žalobě podané advokátem jen, že jim žalovaný dluhuje 1500 Kč se 6% úroky ode dne podání žaloby, nabídli o tom důkaz zápisky a výslechem stran a navrhli, by žalovaný byl uznán povinným zaplatiti jim 1500 Kč se 6% úroky ode dne podání žaloby. K prvnímu ústnímu jednání se nedostavil žalovaný, načež žalobce zastoupený advokátem navrhl vynesení rozsudku pro zmeškání. Procesní soud prvního stolu (okresní soud v K.) vyhověl návrhu a uznal rozsudkem pro zmeškání podle žaloby. Odvolací soud žalobu zamítl. Důvody: Podle § 396 c. ř. s. jest, zmešká-li strana první rok, pokládati přednes dostavivší se strany o skutkových okolnostech ku předmětu právní rozepře se vztahující za pravdivý, pokud není vyvrácen předloženými důkazy, a jest na tomto základě k návrhu strany, která se dostavila, rozhodnouti o žalobní žádosti rozsudkem pro zmeškání. Učiní-li dostavivší se strana návrh na vydání rozsudku pro zmeškání, jest na soudu posouditi, zdali dostavivší se stranou přednesené skutkové okolnosti, které jest pokládati za pravdivé, žalobní nárok skutečně také odůvodňují, a pakli ne, i proti dostavivší se straně, která vydání rozsudku pro zmeškání navrhla, rozhodnouti rozsudkem. V souzeném případě dostavivší se žalující strana uvedla v žalobě, jejíž obsah jest základem napadeného rozsudku pro zmeškání, jen, že jí žalovaná strana dluhuje 1500 Kč se 6% úroky ode dne podání žaloby. Toto tvrzení není však skutkovým přednesem, z něhož by vyplýval zažalovaný nárok jako právní závěr, nýbrž jest právním závěrem a tak scházejí vůbec skutečnosti, zažalovaný nárok odůvodňující, a soud prvního stolu neposoudil věc po stránce právní správně, shledav zažalovaný nárok odůvodněným, a žalobě napadeným rozsudkem vyhověv.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Podle § 226 c. ř. s. jest v žalobě uvést skutkové okolnosti, na nichž se zakládá žalobcův nárok. Rovněž § 78 č. 2 c. ř. s. předpisuje, že přípravná podání, mezi něž náleží i žaloba, mají obsahovati vyličení skutkových poměrů, jichž se chce strana při ústním jednání dovolávati. Žalobci však uvedli v žalobě jen, že jim žalovaný »dluhuje« zažalovanou částku. V tom nelze spatřovati uvedení skutko-

vých okolností pokud se týče vylíčení skutkových poměrů opodstatňujících žalobní nárok, nýbrž jde tu jen o právní závěr ze skutkových okolností, jež však nebyly ani soudu ani žalovanému sděleny. Ani při roku ze dne 20. února 1933 nepřednesli žalobci skutkové okolnosti, vztahující se ku předmětu právní rozepře, nýbrž vznesli jen návrh na vydání rozsudku pro zmeškání. Podle § 396 c. ř. s., jehož tu bylo vzhledem k § 442, první odstavec c. ř. s. použiti, jest pokládati za pravdivé přednesení dostavivší se strany o skutkových okolnostech, vztahujících se k předmětu právní rozepře, pokud není vyvráceno předloženými důkazy, a jest na tomto základě k návrhu strany, jež se dostavila, rozhodnouti o žalobní žádosti rozsudkem pro zmeškání. Soud pak buď žalobě vyhověl nebo ji zamítl podle toho, zda lze žalobní nárok vyvoditi z předneseného skutkového děje čili nic. Není-li tu však vůbec skutkového podkladu pro rozhodnutí, nezbyvá, než žalobu zamítnouti. Právem proto zamítl odvolací soud žalobu, ježto tu nebylo skutkového podkladu pro rozhodnutí o žalobním nároku. Úvahy dovolatelů o postupu soudu při vynesení rozsudku pro uznání nemají význam pro souzený případ, ježto tu o uznání vůbec nejde. Neprávem mají dovolatelé za to, že bylo na soudě prvé stolice, aby nevydával rozsudek, nepovažoval-li žalobu za úplnou. Dovolatelé mají tu patrně na mysli postup soudu podle §§ 84 a 85 c. ř. s.. Leč řečený postup soudu může se týkati jen odstranění formálních vad, za jakou však nelze pokládati nedostatek věcného opodstatnění žalobního nároku. Ani předpis § 435, první odstavec, c. ř. s. nepřichází tu v úvahu, ježto žaloba byla podána advokátem. Ježto, jak dovoděno, nebylo tu podmínek k postupu prvního soudu podle §§ 84 a 85 c. ř. s., nemohl ani odvolací soud, shledal-li přednes žaloby neúplným, zrušiti podle § 496 čís. 2 c. ř. s. rozsudek prvního soudu a vrátiti mu věc k doplnění a k rozhodnutí, jak mají za to dovolatelé.

Čís. 13636.

Sociální pojištění (zákon ze dne 9. října 1924, čís. 221 sb. z. a n.).

Vedoucí úředníci Okresních nemocenských pojišťoven jsou disciplinárně podřízeni jen Ústřední sociální pojišťovně. Nemocenská pojišťovna sama není vůbec oprávněna, by vedoucího úředníka, k ní služebně přiděleného, disciplinárně stihala a by ho jeho vedoucí funkce zbavila.

Autonomním orgánům Okresní nemocenské pojišťovny podléhají vedoucí úředníci, služebně k ní přidělení, jen v tom smyslu, že jsou jako orgánové výkonní povinni prováděti rozhodnutí usnášejících se orgánů Okresních nemocenských pojišťoven, podávati v jejich schůzích a jejich představitelům referáty a návrhy.

Vedoucí úředník Okresní nemocenské pojišťovny nemůže žalovati Okresní nemocenskou pojišťovnu o určení bezúčinnosti disciplinárního zbavení své funkce vedoucího úředníka.

(Rozh. ze dne 9. června 1934, Rv I 877/34.)

Jde o týž případ, o němž se jedná v rozhodnutí čís. sb. 13629. Žalobce, tvrdě, že byl vedoucím úředníkem Okresní nemocenské pojišťovny v Ž.